

Herinneringen aan een 50-jarig huwelijksfeest in 1937

Opa en Opoe 50 jaar getrouwd

M. Schoenmakers-Hooijerink

Het was omstreeks 1937, dat Opa en Opoe vijftig jaar getrouwd waren. Wekenlang waren de kinderen en kleinkinderen druk voor dit heuglijke feit. Opa en Opoe waren eenvoudige mensen, zoals zo velen in die jaren, dus alles zou in hun eenvoudige huisje gevierd worden. De jongste kleinkinderen

hij voor ons dan ook een vers van drie coupletten voor het bedrag van vijftig centen, op de melodie van "Zie ginds komt de stoomboot". Dit vers moesten wij uit het hoofd leren, dus het kostte nogal wat studie, maar met de hulp van onze moeders lukte het wel.

Eindelijk was dan de feestdag

Eenmaal binnen was er koffie voor de volwassenen en ranja voor de kinderen, met cake en koekjes. Een luxe, die alléén met zulke hoogtijdagen op tafel kwam. Het bruidspaar zat glunderend in de rieten stoelen. Opa had zijn zwarte schipperspet op en zat in zijn beste pak. Opoe had de zondagse jurk aan en de

zouden een liedje zingen voor het Gouden Paar en dus begaf mijn vader zich naar de heer J. Lichtendal, beter bekend in Lochem als Bakker Jan, omdat hij een bakkerij had in de Emmastraat (deze winkel is in 2000 als bakkerij gesloten).

Bakker Jan stond in de wijde omtrek bekend als de man, die zo goed dichten kon en zo maakte

daar. 's Morgens, zo tegen de koffie, waren we, allemaal in de zondagse kleren, bij Opa en Opoe in hun huisje in de Slootwijkersteeg (op de plaats waar nu De Garve staat). Het huisje was al prachtig versierd door de burens, met groen en roosjes en een schild op de voordeur met erop de tekst: Hulde aan het Gouden Paar.

knipmutse op en ze rook naar eau de cologne.

De grote mensen gingen in de kamer zitten, maar omdat deze niet zo groot was "mosten de kinder maor naor de kökken, want anders wodden 't zo vol". Eerst hadden we nog wel lol, zolang wij nog wat te eten en te drinken hadden, maar al gauw werden we baldadig, want ja,

het keukentje was niet zo groot. Er achter zat nog het “delleke” met de vroegere “sikkenstal” en daar kon je heerlijk in ravotten en verstopperdje spelen. Wat een lol hadden we! Maar daar kwam een hoofd van één der moeders om de keukendeur: “Foi, wés ulle toch is wat stille, een doornie is ter en wie kunt mekare neet verstaan”! Oei, een doornie, daar haj respect veur!

In die tijd was een dominee een gestreng heer in een zwart pak en dat maakte indruk. Dus zaten wij weer een poosje zoet aan tafel te spelen. Opoe zei: “Geef de kinder nog wat ranje en in de kaste lig ok nog een buultje tum-tum, ‘t bunt toch ok nog kinder”. Opoe kreeg medelijden met haar rumoerige nazaten! Voor de middag kwam ook Juffrouw van Dalen feliciteren; zij had de kinderen van het Gouden Paar op Zondagschool gehad, vandaar dit bezoek. Weer kwam er een moeder ons vermanen: “dat wie stille mossen waen!”

Zo tegen twaalf uur kwamen dochters en schoondochters de keuken in, bonden schone schorten voor en toen werd er gekookt. De soep en het vlees en niet te vergeten de pudding waren de dag ervoor al gemaakt “zodat wie den dag allene maor de earpels en de grunte hoeft te kokken”, zo redeneerden onze moeders. Wij moesten de keuken uit. “Doot’n jas maoran en gaot maor een peusken naor buuten, dan kunne wiele gewodden, wie zult oele wel ropen, as’t klaor is!”

Na het commando: “Alloö in huus kommen, ‘t etten steet op taofel”, waren we dan ook snel weer binnen. In de keuken was voor ons gedekt, de grote mensen aten in de kamer. Er werd van alles opgeschept, eerst “piertjessoep” dat weet ik nog, toen aardappels, groente en vlees en frambozenpudding toe. Onverwachts ging de kamerdeur open

en een moeder zei: “Heb ielle het bord leug, want wielle wod zo op de foto ezet, d’r is noe nog zonne”. Wij allemaal vlug ons bord leegmaken behalve mijn zusje. Die “pruimde “ nog met een volle mond en kon dat eten maar niet wegstrijgen; ik denk, dat ze moeite had met het vlees. “Slik dan deur”, zei moeder. Maar ze konden er niet op wachten, “de zonne was d’r noe nog”, dus op de kiek.

Zo staat ze als kleinste kleinkind, tot in lengte van dagen, op de foto tussen het Gouden Paar, met een dikke wang van het nog niet doorgeslikte eten. Het had nog heel wat voeten in de aarde, voor we er, naar de zin van de diverse ouders, goed opstonden. “Ielle mot lachen”, “slik dat etten noe es deur”. En toen: “Marietje, leg ie oe hand es op Opoe d’r scholder”, “Rikie, leg ie oe hand dan op ‘n scholder van Opa” en zo stonden we dan als lieve kleinkinderen te wachten op het “vogeltje”. De foto is een schitterende herinnering aan een feestje uit vroegere jaren, uit de moeilijke crisistijd, sober maar gezellig.

’s Middags kwam de burgemeester het echtpaar feliciteren en vonden de ouderen het tijd, dat wij ons versje zouden zingen. Tijdens dat zingen moesten wij witte chrysanten aanbieden. Dat had de maker van het vers nog extra vermeld. Bij de laatste regels: “Wij kochten wat bloemen, dat kunnen wij doen, Gefeliciteerd en een stevige zoen”, stond opzij geschreven: “Geven de bloemen af. Zij doen dat meteen. Dit voor de zoen.” In de slotfase moest dus nogal wat gebeuren, bloemen geven, feliciteren en zoenen. Het was dan ook dringen en duwen.

Opoe en de andere vrouwelijke aanwezigen waren zichtbaar ontroerd, snuften in hun zakdoeken en roemden ons om ‘t hardst. “Mooi edaone heur” en “zo netjes

onthollen”. En zo verstreek de dag. Wij hadden een vrije dag van school. Die was vlakbij en toen de school uitging, stonden wij dan ook met opgetogen gezichten onze klasgenootjes te vertellen, waarom we toch wel vrij hadden. “Opa en Opoe bunt vieftig jaor etrouwd en noe hebbe wielle feest!” De ranja was op een gegeven moment op en de moeders zaten dus met de vraag: “wat geve wie de kinder noe?” Toen sprak Opoe de legendarische woorden: “geef ze maor boernjongs en doot d’r maor water bie!” Och, wat lekker was dat, van die knappende rozijntjes in een grote mensen glaasje en daar water bij. Wij zijn er geen dronkelappen van geworden, maar een feit is, dat we steeds uitgelatener werden, tot wanhoop van onze ouders.

Ineens was er weer rumoer in de kamer. “Kom kinder, daor kump de muziek an, dee komt spöllen veur Opa en Opoe”. En ja hoor, daar kwam Advendo aan en speelde het ene vrolijke deuntje na het andere. We stonden allemaal op het straatje van “kinderkopjes” (ronde keien) en zongen en dansten op de maat van de muziek.

De dag eindigde voor mij op een pijnlijke manier want ik verstuikte mijn voet zo erg dat ik geen schoen meer aankon en hinkend tussen mijn vader en moeder naar huis moest en nog wekenlang een dikke, pijnlijke voet had. We gingen pas weg, nadat we allemaal “breudjes met koffie” hadden gehad en chocolademelk voor de kinderen.

Het feestje van Opa en Opoe, twee héél lieve mensen voor ons, was zo fijn geweest, in een tijd dat je als kinderen van gewone hardwerkende ouders niet zo vaak iets leuks had, dat je daar nog dagenlang over kon praten en denken.